

"de haar gegunde ruimte"

pffftttttttt, ze zuchtte en leek weer een beetje helderder. Ze voelde zich helemaal stijf en geradbraakt. Langzaam kwam weer bij haar naar boven hoe de avond was verlopen.

Hij had, zoals altijd aanmerkingen op het eten. Het was te flauw en te koud en niet gaar.

Zijn moeder deed het nog beter. Kunst, die liet alles via de catering komen.

Maar...ze had geleerd en ging er niet meer op in. Dan hield hij vanzelf wel op en liep vloekend weg. Maar deze keer niet dus. Hij bleef haar maar in de gaten houden, alsof hij ergens op wachtte. Nou, laat hem maar wachten, dacht ze, maar het was wel raar dat ze zich zo vaag voelde, zou de wijn...?

Hij leek wel iets van tevredenheid uit te stralen en zij werd steeds minder helder. Hij zou toch niets in de wijn gedaan hebben? Er was genoeg in huis om een olifant eronder te krijgen. Ze zakte weg in een onrustige slaap om hier wakker te worden. Waar was hier?

Ze voelde met haar handen om zich heen, bakstenen overal en dichtbij ook. Het leek wel...dat zou hij toch niet? Eens had ze hem verteld over een verhaal van Edgar Allen Poe. Daarin werd iemand ingemetseld met een kat. Hij zou toch niet, nee niets op haar schouder. Ze voelde met haar blote voet voorzichtig...nat en kleverig voelde de vloer aan en ineens was daar die vacht, maar niet warm en aaibaar, zoals ze Mop kende, maar koud en stijf...de schoft...tranen liepen over haar wangen.

Ineens kwamen er beelden van haar bruiloft naar boven. Hij was altijd zo charmant geweest en ze was geschokt toen hij haar 's avonds te kennen gaf dat ze nu van hem was en dat ze haar baan en haar vrijheid wel gedag kon zeggen. Nee, charmant was hij nadien nooit meer geweest.

Kinderen waren er nooit gekomen. Daar had ze wel voor gezorgd. Ze zag in hem geen liefhebbende vader.

Ze voelde nog eens naar wat haar begrensdde. Inderdaad. het was maar een smalle nis.

Maar er was nog hoop, misschien zou iemand het horen als ze heel hard om hulp riep, leveranciers genoeg...of de postbode.

En als bij toverslag kwam de herinnering boven drijven, ze zouden met vakantie gaan.

Hij had alle leveranciers voor drie weken afgezegd en de post zou doorgestuurd worden. Geen mens zou haar missen. Wanhoop en een eenzaamheid, te groot voor een mens overvielen haar en geluidloos zakte ze weg in het donker, dat zo barmhartig leek.

© augustus 2011, Alida, BasicPublishing.nl